

Evangelí del diumenge de la setmana XX de durant l'any: un incendi d'amor

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XX de durant l'any. “He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa!” Podem demanar-nos si el diàleg diari amb Déu fa cremar el nostre cor com els deixebles d'Emmaús; si permetem a l'Esperit Sant que ens mogui com ells a anunciar-ho a altres

plens de joia i del mateix afany apostòlic.

Evangelí (Lc 12, 49-53)

He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa! Haig de rebre un baptisme, i com desitjo que això es compleixi! ¿Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. He vingut a portar-hi divisió. D'ara endavant els cinc membres d'una família estaran dividits entre ells: tres contra dos i dos contra tres. Es dividiran el pare contra el fill, i el fill contra el pare; la mare contra la filla, i la filla contra la mare; la sogra contra la nora, i la nora contra la sogra.

Comentari

Sant Lluc escriu que quan Jesús s'aproximava a Jerusalem per patir

la passió, va revelar als deixebles els anhels profunds del seu cor i es va referir entre exclamacions a l'imminent baptisme “en l'Esperit Sant i en foc” que consumaria i que havia anunciat temps enrere el Baptista (cf. *Lc* 2, 16). Amb un to paradoxal que desconcerta, Jesús prediu també el canvi profund sobre la terra que establirà, generant reaccions molt diverses, fins i tot en el si de les famílies.

A la Sagrada Escriptura el foc simbolitza la presència divina, com a l'episodi de l'esbarzer ardent (cf. *Ex* 3, 14) i també simbolitza “l'energia transformadora dels actes de l'Esperit Sant”[1]. Gràcies al sacrifici a la creu, Jesús envià al món aquesta energia, aquest foc. Com aclareix sant Ambròs, però, “per descomptat no és un foc que destrueix, sinó aquell que genera una voluntat ben disposada. (...) Aquest foc és el que crema els ossos dels profetes, com ho

declara Jeremies: com un foc devorador tancat en el meu cos” (Jr 20, 9); (...) el que, segons el testimoni dels deixebles d’Emmaús, va encendre el Senyor mateix als seus cors: “¿No és veritat que el nostre cor s’abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?” (Lc 24, 32)[2].

L’anhel de Jesús per fer cremar els cors ha encomanat innumbrables persones al llarg de la història que han sabut correspondre generosament. Per exemple, sant Josepmaria narrava en primera persona com l’hi va succeir i com va reaccionar: “Quan jo tenia pressentiments que el Senyor volia alguna cosa i no sabia què era, deia cridant, cantant, com podia!, unes paraules que segurament, si no les heu pronunciat amb la boca, les heu assaborit amb el cor: *ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?* (Lc 12, 49); he vingut a

calar foc a la terra, i què vull sinó que cremi? I la resposta: *ecce ego quia vocasti me!* (1 Re 3, 9): soc aquí, perquè m’has cridat”[3].

Podem demanar-nos si tenim habitualment la valentia i la disponibilitat dels sants per afavorir l’acció divina en nosaltres; si el diàleg diari amb Déu fa cremar el nostre cor com als deixebles d’Emmaús; si permetem a l’Esperit Sant que ens mogui com a ells a anunciar-lo als altres plens de joia i del mateix afany apostòlic.

Per calar l’incendi d’amor que Jesús volia, havia de patir primer la passió, a la qual ell anomena “baptisme” i que el fa exclamar “com desitjo que això es compleixi!”, no tant per por a la mort com pel desig amorós que s’acomplís.

Jesús afegeix que ha vingut a portar-hi divisió i no pau; divisió fins i tot dins de la família. El Papa Francesc

aclareix que “no és que Jesús vulgui crear divisió entre les persones, ans ben al contrari: Jesús és la nostra pau i la nostra reconciliació. Però aquesta pau no és la pau dels sepulcres, no és neutralitat, Jesús no ens porta neutralitat o la pau a qualsevol preu. Seguir a Jesús suposa renunciar al mal, a l'egoisme, i triar el bé, la veritat i la justícia, fins i tot quan això requereix sacrifici i renúncia als interessos personals. I això sí que divideix; ho sabem, divideix fins i tot les relacions més properes. Atenció, però: no és Jesús qui divideix. Ell posa el criteri: viure per a un mateix, o viure per a Déu i per als altres; fer-se servir, o servir; obeir el propi jo, o obeir Déu. Vet aquí en quin sentit Jesús és «una senyera que trobarà contradicció» (Lc 2, 34)”[4].

[1]*Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 696.

[2]Sant Ambròs, *Tract. In Luc.* 7, 131.

[3]Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, Roma, 2-X-1962. Citat per Pedro Rodríguez, *Camino. Edición crítico-histórica*, Rialp, Madrid, 2002, p. 872.

[4]Papa Francesc, *Àngelus*, 18 d'agost del 2013.

Pablo M. Edo

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xx-de-
durant-lany-un-incendi-damor/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xx-de-durant-lany-un-incendi-damor/)
(11/08/2025)